

Bevindingen bij memorie van toelichting *Tijdelijke wet testbewijzen covid-19*

Bijgaand mijn bevindingen bij het lezen van de memorie van toelichting. Omdat dit veel werk is om dit te doen, beperk ik me tot die memorie, in de veronderstelling dat hier alle wezenlijke kenmerken in vermeld zijn. Alvast concluderen kan ik, dat deze wet tegen veel elementaire rechtsprincipes ingaat, zoals zoveel wet- en regelgeving de laatste tijd. Dat burgers naar internetconsultatie moeten grijpen om dit tegen te houden zal velen niet goed lukken, omdat het hun aan tijd en kennis ontbreekt. Ik heb drie A4'tjes vol met aantekeningen gemaakt tijdens het lezen van de memorie en dat betreft dan alleen de zaken, die aan de grondrechten raken of al te boude veronderstellingen betreffen.

“Smartphone”:

Het eerste wat opvalt, is dat de wetgever ervan uitgaat, dat iedereen over een zogeheten ‘smartphone’ beschikt. Dat is niet het geval, al zal het bezit ervan zeker richting 100% gaan. Effectief gebruik ervan zal lager zijn. Mensen bezitten zo'n ding, maar kunnen het om redenen als laaggeletterdheid, financiële beperkingen, handicaps etc. niet (goed) gebruiken. Daarnaast is er een groep, die de smartphone principieel afwijst. Het apparaat volgt vrij intensief, wat iemand doet, denkt (door de zoekopdrachten) en waar iemand zich bevindt en platforms als Google en Facebook weten meer van de persoon dan de persoon zelf. Het schandaal met Cambridge Analytica in 2018 legde dit pijnlijk bloot. Een analogo alternatief voor een testbewijs wordt in het begin wel beloofd, maar verder in de memorie niet uitgewerkt. Zoals digitale aangifte en internetbankieren van redelijk zelfstandige ouderen hulpbehoevenden maakt, zo doet het testbewijs dit ook.

Tijdelijk

Over ‘tijdelijk’ in wetgeving lees ik tegenwoordig heen. Het doet me denken aan de tijdelijke noodgebouwen op mijn middelbare school. Ze stonden er, toen ik in de brugklas zat; ze stonden er nog, toen ik eindexamen deed en zelfs toen ik er vijf jaar later stage liep. Terug naar de Coronacrisis zien we het ook aan een maatregel als de avondklok: eerst voor twee weken en dan zou die er als eerste af gaan. Dan vergeef ik Rutte nog, dat hij eerst iets wil regelen voor de basisscholen – dan gaat de avondklok er maar als tweede vanaf. Nu echter lijkt het alsof ze er als laatste vanaf gaat. De vrees bestaat, dat die zo snel uit de kast kan worden gehaald, wanneer er een ‘uitbraak’ van Corona is, maar dat het ook de drempel verlaagd heeft om het voor andere ‘noodtoestanden’ te doen. *Tijdelijk* wordt zo *permanent*. Andere tijdelijke maatregelen zijn het kwartje van Kok, de BTW-verhogingen van 6% naar 9%, die van 19% naar 21% en de Crisis- en Herstelwet, die diende voor de financiële crisis rond 2010, maar nu nog steeds gebruikt wordt. Tijdelijkheid moet veel dwingender in de wet worden vastgelegd.

Grondrechten

Op grondrechten wordt in de memorie van toelichting vooral gereageerd als ware het een hobbel, waar je de wet voor moet aanpassen. Uitwerking van de onvervreemdbaarheid kom ik nergens tegen. Inzake discriminatie wordt de gewone wet genoemd, maar niet de Grondwet, waarin vooral de passage ‘op welke grond dan ook’ van belang is. Zich niet willen testen is een voorbeeld ‘welke grond dan ook’. Alleen in een noodsituatie zouden de grondrechten geschonden mogen worden. Die noodsituaties zijn

echter niet verbonden aan macht, maar de 'schender' verleent hier vooral hulp, bijvoorbeeld bij een brand een huis binnendringen of iedereen evacueren in een polder, die dreigt onder te lopen. Zodra de hulp verleend is, zijn de grondrechten weer hersteld. In de situatie van Corona gaat het niet om een noodsituatie, maar speelt het aspect *macht* een rol. De cijfers ontwikkelen zich gunstig; het doodsgevaar is weg (met doodsgevaar zou Grapperhaus zijn bruiloft niet door hebben laten gaan) en de meeste mensen worden niet ernstig ziek.

Levensovertuiging wordt zowel in de specifieke anti-discriminatiewet als in de Grondwet genoemd. Het aanvaarden van je sterfelijkheid is wel degelijk een levensovertuiging en de maatregelen zoals deze, die al een jaar worden doorgevoerd, houden met die overtuiging geen rekening. Mensen nemen het risico op voortijdige sterfte ook in het verkeer. We 'accepteren' echter jaarlijks 600 verkeersdoden. Weerstand vanuit de bevolking om behalve de auto ook de chauffeur periodiek te keuren wordt door de politiek serieus genomen en meegewogen in de besluitvorming. Je zou echter het aantal verkeersdoden wel ermee kunnen verminderen. De proportionaliteit, zeker in verband met andere risico's, is volledig zoek als we naar een testmaatschappij zouden overgaan.

Onderscheid naar wat essentieel is

Een overheid kan nooit vanuit een centraal punt bepalen, wat 'essentieel' is. Het economische en maatschappelijke leven is een te complex geheel met te veel variabelen. Ik zie er ook al één, die vergeten wordt. Er wordt gezegd, dat een werkgever geen test kan eisen, maar dat een horecazaak dat wel kan. Wat als een werkgever een 'heisessie' organiseert in een hotel en dat hotel een test eist? De werknemer vervult er zijn werk en een test weigeren kan resulteren in ontslag wegens werkweigering. Gelijk hierin krijgen kan alsnog resulteren in een verstoorde arbeidsverhouding. Bepalen wat 'essentieel' is een ongewenste vorm van micromanagement en doet denken aan het communisme, wat door de meesten wordt gezien als een verderfelijke ideologie.

Een redelijk alternatief biedt de stichting Herstel-nl. Strenge regels binnen tijdspannes, waar dat gewenst is door de bezoeker of deelnemer, en geen regels, waar mensen willen komen, die niet bang zijn en/of niet tot een risicogroep behoren. Helaas door de NPO weggezet als 'kwetsbare mensen in een reservaat stoppen'. De werkelijkheid is, dat ze nu bang zijn in onvermijdbare situaties, waar de regels soepel gehanteerd worden.

Onderwijs

Werk is essentieel voor het levensonderhoud, onderwijs eveneens. Toch wil de wetgever leerlingen en studenten onderwerpen aan een testbeleid. Voor wie geen testbewijs kan of wil tonen komen er alternatieven, zo staat er in de memorie; op een andere plek staat er weer: toegang ontzeggen voor wie geen testresultaat kan tonen. Ook wordt er gerefereerd aan de testbereidheid, die onder studenten groot zou zijn. Hoe worden de rechten van de enkeling gewaarborgd van de enkeling die dit niet wil. Een voorbeeld: op het werk hebben we een smoelenboek, waarvan ik de foto's verzamel en ze in dit smoelenboek opneem. Om de schijn van druk op een medewerker te vermijden geef ik altijd het vrijwillig karakter aan van het leveren van deze foto. Bij de overheid zie ik nu tijdens deze crisis al op een subtiele manier sturing naar de gewenste uitkomst, bijvoorbeeld bij vaccinaties en nu bij 'testbereidheid'. "Ah joh, iedereen doet dat toch. Wat stelt het nou voor?" Het stelt heel wat voor, zoal u kunt lezen bij de stichting Ademvrij inzake de mondkapjesplicht.

Pandemie – epidemie

Opvallend is, dat het woord *pandemie* verdwenen is. Dit is een stap in de goede richting, maar ik zou het ook niet meer echt als epidemie willen kwalificeren. Voor wat betreft pandemie is het belangrijk het volgende te beseffen:

- In of omstreeks 2005 heeft de WHO bij 192 landen afgedwongen, dat zij degene is, die een 'pandemie' mag uitroepen. Zonder maatschappelijk debat is hiermee mede door Nederland akkoord gegaan.
- In of omstreeks 2009 heeft de WHO de criteria van 'pandemie' aangepast. De ziekte hoeft niet meer ernstig levensbedreigend te zijn. Ook hieraan is geen ruchtbaarheid gegeven. Een eerste poging tot noodtoestand is met de Mexicaanse griep in 2009 gedaan.
- In 2019 heeft de WHO de landen herinnerd aan de afspraak in 2005.
- In 2020 werd Corona op de A-lijst gezet en de pandemie uitgeroepen. De A-lijst betreft de ernstigste ziektes met een heftig verloop en forse sterftepercentages. Inmiddels heeft de WHO dit bijgesteld, maar gaan de regeringen nog steeds uit van het 'killervirus' met een sterfte van 3,4% onder de gehele bevolking.

Behandel de Corona als griep; vaccineer op vrijwillige basis de risicogroepen en adviseer mensen met griep of Corona niet het verpleeghuis te bezoeken.

Test als onderdeel van een diagnose/betrouwbaarheid PCR-test

Een ziekte stel je vast op basis van een diagnose. Wanneer een arts van een vrouw vast wil stellen, of ze zwanger is, dan doet de arts of de verloskundige dat niet enkel op basis van de test, maar vraagt hij waarom de patiënte denkt dat ze zwanger is (anamnese) en doet wat aanvullende onderzoeken. Mocht een test negatief zijn, maar de rest onmiskenbaar op zwangerschap wijzen, dan legt de arts het testresultaat simpelweg ter zijde. Een test, dus ook een PCR-test, is slechts een vrij onbelangrijk deel van de diagnose. De wijze waarop nu getest wordt, leidt zelfs tot 'zwangere mannen', wanneer we de analogie doortrekken. Het UWV zou geen WAZO-uitkering toekennen, als de diagnose uitsluitend gesteld zou zijn op een positieve zwangerschapstest. Zo'n ding geeft ook geen à-terme-datum. Waarschijnlijk kun je er ook nog mee bewijzen, dat bevallen vrouwen 'zwanger' zijn.

Ook de betrouwbaarheid van de PCR-test vertoont gebreken. Zo mag het aantal cycli maximaal 25 zijn. Dit is nodig om het resultaat te kunnen vaststellen. Hierbij wordt het molecuul gedupliceerd om zichtbaar te kunnen zijn voor de detectieapparatuur. De kans op fouten neemt echter ook toe. Vooral boven de 30 cycli neemt deze toe. Boven de 40 krijg je te veel valse positieven. Om onverklaarbare redenen wordt er regelmatig aan de knop van de cycli gedraaid. Het OMT/RIVM, in opdracht van de politiek, laadt zo de verdenking op zich het aantal positieve gevallen op bestelling te leveren.

Ook op macroniveau is er iets mis met, hoe er getest wordt. Zo horen we dagelijks het aantal positieve gevallen. Er blijkt echter ook verschil te zijn in het totaal aantal tests. Als er 4.000 positieve gevallen zijn op 30.000 tests en later 5.000 op 40.000, dan is dit een daling en geen stijging, want $1/8$ is kleiner dan $2/15$. Het lijkt alsof elementaire rekenvaardigheden niet tot de eisen aan de 'hoger opgeleiden' binnen de gremia van de politiek behoren. Bij een 'college' in de Thorbeckezaal aan de dertig leden van de Kamer, die daaraan deelnemen, wordt er geen enkele rekenkundige vraag gesteld.

Maurice de Hond hamert al één jaar op deze materie.

Gaslighting

Het steeds weer mensen hoop geven en vervolgens deze weer de grond in slaan, staat bekend als *gaslighting*, genoemd naar de Amerikaanse film *Gaslight*. Hierin maakt het ene karakter het andere karakter gek door met de gaslamp te spelen door haar (karakter gespeeld door Ingrid Bergman) te laten denken, dat het spookt. Ook binnen deze memorie kom ik dat tegen. Op het ene moment wordt gezegd, dat er rekening wordt gehouden met mensen, die zich niet kunnen of willen laten testen; op het andere moment wordt het verplichte karakter benadrukt. Er wordt zo gespeeld met mensen eerst geruststellen en vervolgens de onrust weer aanwakkeren.

Routekaart

Er wordt melding gemaakt van een routekaart. Er is geen routekaart. Een routekaart ziet eruit als: als we dit aantal bereikt hebben, gaan we één niveau van urgentie terug, maar we gaan het in ieder geval terug op die en die datum, want dan is de schade voor de rest van de samenleving te groot. Wat we nu tot twee keer van het kabinet hebben gezien, is een stadiakaart, overigens bij de laatste was opvallend, dat het nulniveau ontbrak. Bij het laagste niveau, waakzaam, geldt er nog steeds een mondkapjesplicht, dus daar komen we op die manier nooit vanaf.

Geneeskundige behandelovereenkomst

Dit moet een overeenkomst zijn met een arts, tandarts, fysiotherapeut of andere primaire medicus (dus geen ondersteunend iemand, zoals een verpleegkundige of teststraatmedewerker) gericht op het herstel of leren leven met een aandoening. Bedoeling is, zoals bij elke overeenkomst, dat partijen weten, wat ze van elkaar te verwachten hebben, hiermee ook de risico's incalculerend. Je kunt als patiënt invalide raken of overlijden als gevolg van de behandeling. Bij de 'geneeskundige behandeling', die de testsamenleving inhoudt, speelt echter een belangrijke derde partij mee: de controlezuchtige overheid. Bij de geteste speelt vooral mee een briefje ontvangen om weer mee te mogen doen. Dit is dus te kwalificeren als een **medische keuring** en geen behandeling.

Conclusie

Gezien de verre inperking van de grondrecht, ontbreken van elementaire logica en de wankel wetenschappelijke basis deze wet in zijn geheel de prullenbak in en hooguit een plan zoals bij Herstel-nl wordt aangegeven.